

stræbelser derovre, at overthde den amerikanske Regjering om, at vi havde Retten paa vor Side, og at vi ikke havde foretaget Noget, der kunde kaldes Overgreb. Sagen faldt saa hen, og vi troede atter, at man havde været tilfredsstillt ved de Svar, man havde faaet. Vi lod os berolige med det i længere Tid, men efter 6 Mars Jorløb dukkede den atter op. Sidste Gang den kom frem var i 1874. Det udtales bestandig i stærkere og stærkere Grad derovre, at man ønsker at faae Sagen for en Voldgift, og ligesom vi allerede i 1869 erklærede, at vi ikke vilde have Noget imod det, naar alt Haab var udslukket om at overbevise dem om, at vi havde Retten paa vor Side, saaledes udtalte vi ogsaa i 1874, at man vilde være enig i Princippet i, at man søgte Sagen ordnet paa den Maade. Nu kom Sagen endelig frem sidste Gang for saa Nar siden, og da lod Fordringerne paa det Samme. Vi maatte altsaa opgive Haabet om at faae Amerikanerne til at erkjende Rigtigheden af vore Ræsonnementer, og erklærede derfor, at vi vare villige til at gaa ind paa en Voldgift, som skulde bestaa i, at Afgjørelsen overdroges enten til den russiske eller til den engelske Gesandt i Nordamerika. Der kan siges Meget for og imod, og Regjeringen har taget dette Spørgsmaal meget alvorlig under Overveielse, og Frugten af denne er bleven, at vi have ment, det vilde være rigtigst at tage mod Voldgiften. Vi indlod os altsaa i Forhandling med den nordamerikanske Regjering i den Anledning, og det lykkes os at faae det ordnet saaledes, at det ikke skulde være nogen Gesandt i Nordamerika, men derimod den engelske Gesandt her, Sir Edmond Monson, som skulde opfordres til at paatage sig Voldgiften. Regjeringen er som sagt fuldstændig enig i, at det vil efter Omstændighederne være den rette Vej at slaa ind paa, og jeg har foreslået Sagen for Hans Majestæt Kongen, som ogsaa har givet sit allerhøieste Samtykke. Frugten af disse Forhandlinger er den Konvention, som jeg har tilladt mig at forelægge Udkaft til. Den er sendt den amerikanske Regjering, som nu har forelagt den for Kongressen i Washington, der nu er gaaet ind paa den ganske i den Form, hvori den foreligger. Der staar nu ikke Andet tilbage end her at erhverve Rigsdagens Samtykke til, at Sagen søges ordnet ad denne Vej. Jeg har i dette Dieblit ikke Andet tilbage, end at anbefale Sagen til det høie Things Velvilje og Fremme saa hurtigt som mulig, men jeg skal dog sige, at jeg tror at turde forudsætte, at ærede Medlemmer vilde være enige med mig i, at denne Sag paa Grund af sin Natur ikke egentlig egner sig til offentlig

Forhandling her. Der kan falde enkelte Ytringer, som, jeg vil ikke sige kunne være til Skade, men dog ikke til Gavn for den hele Sag, og jeg vil heller ikke selv kunne tale med den Aabenhed, som jeg vilde kunne gjøre i en engere Kred. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til det høie Thing, om det ikke vilde finde det hensigtsmæssigt at nedlægge et Udvalg for at behandle Sagen. Jeg skal i dette meddele baade mundtlig og skriftlig alle de Oplysninger, som jeg formaar, og som man kunde ønske at faae, og som i alle Tilfælde vilde være tilstrækkelige til, at ærede Medlemmer kunne danne sig en begrundet Mening om, hvorledes Sagen staar, hvorledes der bør gaa frem i den, og altsaa, ogsaa om man bør godkjende Konventionen eller ikke.

Bojfen: I Tilslutning til, hvad den ærede Udenrigsminister sluttede med at udtale, skal jeg ogsaa tilraade, at fortsatte Forhandlinger om denne Sag udsættes til et Udvalg, hvor vi kunne modtage de Oplysninger, der er Tale om, og jeg skal forbeholde mig at stille Forslag om, at Sagen henvises til Finantsudvalget, hvor den allerede har været under foreløbig Drøftelse.

Bajer: Jeg haaber, at den ærede Formand for Finantsudvalget (Bojfen), som havde Ordet, og det øvrige høie Thing vil tilgive, at jeg, som interesserer mig meget for Sagen af denne Natur, gjør nogle ganske almindelige Bemærkninger, som ikke skulle komme ind paa Sagens Realitet, idet jeg ogsaa finder det høist uheldigt at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvem der har Ret eller Uret. I det Dieblit, Sagen bliver overgivet til Voldgift, hvilket jeg forudsætter vilke, bør der ikke her i den danske Rigsdag falde nogen som helst Ytring, som kunde thde paa, at man paa Forhaand tog Parti enten for den ene eller den anden Side, og det i Særdeleshed, fordi der kun er Tale om een Voldgiftsmand. Var der Tale om, at hver af Parterne valgte en eller flere, og de igjen valgte Opmand, eller neutrale Stater valgte, som det undertiden er Tilfældet, saa vilde det stille sig noget anderledes; thi da foregik der jo ligesom en Procedure lige overfor Opmandene eller dem, der vare valgte af neutrale Stater, om man vil. Men her vilde jeg finde det i høieste Grad uheldigt, om man kom ind paa selve Retsspørgsmaalet, det skulde da være, om der i den anden Parts lovgivende Forsamling, nærmest det amerikanske Senat, var foregaaet en lignende Forhandling, saa at det ene kunde veie op imod det Andet.